

Въ ржцѣтъ си царѣтъ държалъ скиптьръ, а на главата му стояла корона отъ ясно-червени корали. И макаръ царскиятъ тронъ да билъ на дъното на морето, но величествената и могща фигура на царя се издигала до самата повърхнина на водата, а короната му се подавала надъ нея и била обвита съ водорасли, — тъй казватъ хората. Въ сжщностъ това били дългитѣ коси на морския царъ, които се клатушкали по вълнитѣ.

Морскиятъ царъ седѣлъ на трона си и сждѣлъ. Но тамъ долу, на морското дъно, раздаването на провосждието ставало тъй бавно, както и по насъ, на земята, и затова морскиятъ царъ, много занятъ съ това, цѣли вѣкове не ставалъ отъ трона си.

Най-послѣ, еднажъ той толкова се уморилъ, че рѣшилъ да си почине. Той оставилъ скиптьра си и сложилъ короната си. И билъ изуменъ отъ това, което видѣлъ. Какво чудо станало съ короната му! Червенитѣ корали били покрити съ земя, на нея росли гори, надигали се планини, хубавѣли се долини, зеленѣли ливади; четириноги животни обитавали горитѣ, а въ долинитѣ били се разположили хора. И всичко това се усмивало на морския царъ, всичко било изпълнено съ животъ и красота!

Морскиятъ царъ отъ радостъ плесналъ ржцѣ: той никога не билъ виждалъ такова чудо; той не свалялъ очи отъ чудесната картина.

Слѣдъ малко врѣме — навѣрно, минали се нѣколко години, които се сторили малко врѣме на морския царъ — той съ ужасъ забѣлѣжилъ, че хубавата картина се изгубва; животътъ върху короната замрѣлъ; виждали се само голи скали и се бѣлѣли скелети, обвити съ морска трѣва. Тогава царѣтъ се наскърбилъ.

„Ахъ, каква хубава бѣше картината! Защо не можахъ да я запазя?“

И ето морскиятъ царъ свикалъ всичкитѣ си поданици, способни за работа, и имъ заповѣдалъ да изградятъ такъвъ стълбъ, който да стига до повърхнината на водата. Веднага се заловили за работа, и когато стълбътъ билъ готовъ, царѣтъ сложилъ на него короната си, като я украсилъ съ злато и елмази.